

Gezi ve sesi kısılan gazeteciler

Gezi olaylarından sonraki süreçte birçok gazeteci işinden oldu ya da üniversite gibi farklı kanallara yöneldi. Gezi'nin yıldönümünde onlardan üçüne kulak verelim mi?

Gezi'nin yıldönümü geldi çattı. O kadar çok söz söylendi ki üstüne. Yüzlerce yüksek lisans, doktora tezi yazıldı. En çok öne çıkan da sosyal medyanın, alternatif iletişim araçlarının gücü oldu. Herkes konuştu ama yaşananlardan ders çıkarması gereken siyaset kurumu ne yazık ki hâlâ Gezi'yi doğru analiz edebilmiş değil. Geçtiğimiz yıl bugünlerde medya, eleştiri oklarının hedefindeydi. Eleştiriler haklıydı ama o günlerde kaç gazetecinin işsiz kaldığı pek konuşulmadı. Gezi'yi takip eden süreçten bu yana yaklaşık 100 gazeteci işinden oldu.

Ana akım medyada seslerini duyuramayanların bir kısmı mesleki birikimini paylaşmak için farklı kanallar buldu kendine; üniversiteler gibi. Kimi ise uzun süredir işsiz ne yazık ki! Bugün o gazetecilere kulak verelim istedim.

“Gezi turnusol kağıdı oldu”

Ayşenur Arslan

(Bahçeşehir Üniversitesi öğretim görevlisi - Yurt gazetesi - Halk TV)

Gezi gündemi turnusol kağıdı gibiydi. Kim, hangi parti, hangi siyasi hareket nerede duruyor, ne yapmak istiyor tek tek gösterdi. Gençlerin dışında herkes sağını solunu kollayarak çıktı sahneye. Kürtler, “Bizim ağaçla, çiçekle, beyaz Türklerle ne işimiz var?” der gibiydiler. Diyarbakır'da bir yılda 10 defa gösterdikleri performans Gezi'de göstermediler. Gezi CHP için biçilmiş kaftandı ama CHP yönetimi “MYK'ya mı sorsam?” diye düşünürken kenarda kaldı. Cesaretin tarihinin yazıldığı meydanda cesaret eksikliği her zamankinden daha fazla sırttı. Antikapitalist Müslümanlar kendi şarkısını okudu. Sol örgütler, kaç parçasınız sorusuna yanıt vermek için bölüne bölüne dizildi. Medya hiç şaşırtmadı ama patronlar kendi çocuklarından zılgıtı yiyince çok şaşırdı. En azından Amerika demokrasisi görmüş çocukları sayesinde gözümüz azıcık haber gördü. Ben eskisi kadar koşamadığım için Gezi'de kenarda durdum. CNN Türk'ten kovulmuştum ama bütün ekranlar benimdi. Tabii beni davet edecek kadar “marjinal” kanallardan söz ediyorum! O günlerden aklımda kalan, 60'ların başında saçları bembeyaz arkadaşım Gezi'de birkaç genç, “Yaşa be teyze, bravo sana, buradasın!” demiş. O da demiş ki, “Aslında ben hep buralardaydım evladım. Asıl size bravo! Siz gelmişsiniz.” Özetle, Gezi'de hepimiz vardık ya da yoktuk. Varlığımızla da yokluğumuzla da ne, kim, nasıl olduğumuzu anlattık.

“Ülke ikinci bir Gezi isyanına gebe ama ne olur bilmem”

Ahmet Şık

(Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi öğretim görevlisi)

Gezi isyanında öldürülen çocukların Alevi olması akıllara “Özellikle mi seçildiler?” sorusunu getirmişti ama ben öyle düşünmüyorum. Ancak son olarak Okmeydanı'nda polis o insanları hedef seçtiğine inanıyorum. Aleviler sistemin bütün yükünü çeken, bu nedenle de kurulu düzenin muhalif unsurlarındandır, her dönem bu tip muhalif hareketlerin içinde olmuşlardır. Okmeydanı, Sarıgazi gibi mahallelerde yaşayanlar yoksulluğun pençesindeki insanlar. İktidara her zaman bir düşman lazım. Önceden darbeci, Ergenekoncuysa, sonra cemaatçi oldu ve şimdi de Aleviler... İktidarın mezhepçilik politikası son döneme özgü değil. 2007'den bu yana yargıda tek bir Alevi hâkim ve savcı atanmamış. 1980'den bu yana Alevilerin hedef alınmasının tavan yaptığı dönemi yaşıyoruz. DHKP-C için Alevi örgütü diyor iktidar. Bu tür örgütlerin Alevileri devlete karşı kışkırtayım diye onların yoğun yaşadığı yerlerde örgütlendiğini düşünmüyorum. Örgütler için kolaycılığındalar aslında.

“Doğru bir dille yapılan sivil isyan”

Birinci yıldönümünde görüyoruz ki Gezi'ye neden olan unsurların hepsi artarak sürüyor. Ülke ikinci bir Gezi isyanına gebe ama tekrarlandığında bu kez işin sonu ne olur, kestiremiyorum. Gezi ile yıkılan korku duvarı daha sağlam örülmeye

çalışılıyor. Sokağaa çıkan insanlar başından gaz fişeği ile vurularak öldürölüyor, en iyi ihtimalle tutuklanıyor. Gezi doğru bir dille yapılan sivil bir isyandı. Ancak örgütsüz, partisiz, siyasetsiz bu kitle bir çatı altında buluşturulamadı.

“Bugünlerde son sözüm ve andım řu olsun: Biber gazı, oley!”

Kutlu Esendemir

(Kapanan Karşı Gazete'nin son genel yayın yönetmeni)

Ben bir İstanbullu, ben bir Beyoğlulu, ben bir Cihangirliyim. 28 Mayıs 2013 tarihine dek Gezi Park'ını dolaşıp işyerine giden bir gazeteciydim. Direniş başladığında her gün evimden işyerine, işyerinden evime dönerken yürüdüğüm Sıraselviler Caddesi'nde 1 Haziran akşamı, polis şiddetinden kafası gözü yarılan 20'ye yakın insanı Taksim İlk Yardım Hastanesi'ne çığlıklar içinde taşıırken, ertesi gün çalıştığım gazete sayfalarında, “Taksim'de olay. 2'si polis, 3 yaralı” haberini görmek kişisel tarihimin yeni bir direniş noktası olmuştu. “Ne yapacağımı bilmiyorum ama ne yapmayacağımı biliyorum” diyerek gazetemden istifa ettim.

Aradan tam bir yıl geçti. Türkiye'nin dünyaya destan olan onur günlerinin yıldönümü geldi çatı. Gezi direnişi bir evrim ve bu evrim ilerleyen dönemlerde kendi iletişim kanallarını doğuracaktır. Buna inancım sonsuz. Biz Karşı gazetesinde denedik, başaramadık. Yenilenip çok daha büyük bir başarı yakalayacağız. Pek çok meslektaşımın işsiz, mağdur, aç ya da benim gibi zona hastalığına tutulduğu řu günlerde son sözüm ve andım řu olsun ki “Biber gazı, oley!”

Parlamento muhabirinden tarihe düşülen notlar

“Ülkemizin en büyük yazarlarının ve şairlerinin, halkın oyuyla seçilen milletvekillerinin ağzından nasıl aşağıldıklarını anlatan bir dizi ibret belgesi” yazıyordu kitabın tanıtım bülteninde. Okudukça nasıl önemli bir işe imza atmış olduğunu daha iyi gördüm Türey Köse'nin. 20 yılı aşkın süre parlamento muhabirliği yapan, Cumhuriyet gazetesinin değerli ismi Türey Köse, “Edebiyat Parçalayan Nutuklar”ı (İmge Kitabevi) iyi ki yazmış. “Kitapları yakın” diyen de orada, “Gebermiş kızıl şair!” diyen de! Seviyenin yerlerde süründüğu Meclis'ten tarihe düşülen bu notlar, belki kendilerine çekidüzen vermelerini sağlar. Bir umut!